

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν κρῆρον ἡμῶν ἀπαρθείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐνάγγισμα ἐριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
ἄρτιος 50. 10.-	ἄρτιος 50. 20.-
ἔξωθεν 8,50	ἔξωθεν 18.-
Τόμισκος 4,50	ἑμιστόμισκος 7.-
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐποστά, δολλάρια 4	
Περίοδος Β'. Τόμος 28ος	

ΕΒΔΟΜΕΤΑΙ ΕΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1876
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΕΤΕΣ ΕΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 9 Ὀκτωβρίου 1921

ἮΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐκίσης.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐθνομίτου δρ. 25 παρὰ τὸ Βαρθολομαίου
 Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 48

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Νεῦ, ἀφῆρωντας τὸν κίνδυνον, ἐκάλπαζε στὸ μέτωπον, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατιῶτες μὲ τὸ παροδείγμα του καὶ μὲ τὸ λόγο του. Αὐτὸ ἐφῆσσε γιὰ νὰ κάμῃ καθέννας τὸ καθήκον του.

Ὁ Γιάννης Καρδινάκ, στὸ πλευρὸ πάντα τοῦ Στρατάρχη, ἐθαύμαζε τὸν ἡρωισμό του.

«Δίκιο ἔχει ὁ Αὐτοκράτωρ, συλλογιζόμενος, νὰ λήθῃ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι λιοντάρι μόνον!»

Τὸ πυροβολικὸν ἐθέριζε τὶς γραμμὰς, ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες, ἀτάραχοι, ἐτελοῦσαν τὶς διαταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν ὅπως σὲ ἀπλὰ γυμνάσια.

Οἱ Ρῶσοι ἐξάπλυσαν κατόπι τὸ ἰσπικὸν τους. Μιὰ στιγμή, ὁ γαλλικὸς στρατὸς κλονίσθηκε. Τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Μπισσὼν ὑποχώρησε. Ἀλλὰ σὲ λίγο, μιὰ ἐπέλαση τῶν Δραχόνων ἀνάγκασε καὶ τοὺς Ρῶσους νὰ υποχωρήσουν. Τότε ὁ Νεῦ ὤρμησε μπροστὰ τραβώντας καὶ ὅλον τὸν στρατό του. Κι' ὕστερ' ἀπὸ φοβερὴ μάχην ἐνὸς τεταρτοῦ τῆς ὥρας, τὸ Φρήδλανδ, ποῦ καίγεται ἀπὸ τὶς οὐδίδες, ἦταν στὰ χεῖρα τῶν Γάλλων.

Ὁ Ναπολέων τὰ εἶχε ἰδῆ ὅλα μὲ τὸ κιάλι του καὶ ὁ Γιάννης Καρδινάκ, ποῦ ἔτρεξε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην, τοῦ εἶπε μόνο τὶς λεπτομέρειας.

Τὴ στιγμή ποῦ τελείωνε τὴ διήγησίν του, ἀξαφνὰ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ εἶπε:

— Μπῶ, εἶσαι πληγωμένος; Πήγαινε νὰ σὲ περιποιηθοῦν.

— Πληγωμένος; Ὁχι, Μεγαλειότατε.

—Ναί, ναί, στὸ μέτωπον... τρέχει αἷμα.
 —Ἄ! δὲν τὸ εἶχε καταλάβει.

Ἀλήθεια. Μιὰ σφάιρα τοῦ εἶχε σκίσει τὸ δέρμα. Ἀλλὰ στὴ μέση τῆς δράσης του, ὁ Γιάννης δὲν τὸ εἶχε καταλάβει καθόλου.

Ἄλλως τε ἡ πληγὴ ἦταν ἀσήμαντη.
 —Δὲν εἶναι τίποτα, Μεγαλειότατε. εἶπε σκουπίζοντας τὸ μέτωπον μὲ τὸ μαντήλι του. Μιὰ τσαγγουριά.

Κι' ἔμεινε στὴ θέση του.
 Ὡς τις δεκάμισο τὸ βράδυ, ἡ μάχη

ἐξακολούθησε καὶ ἐτελείωσε πάλι μὲ νίκη τῶν Γάλλων.

Ὁ ρωσικὸς στρατὸς, κομμένος στὰ δύο, δὲν ὑπέμεινε πιά. Καὶ στίς 8 Ἰουλίου 1807, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς συναντήσεις τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ τσαροῦ Ἀλεξάνδρου, —συναντήσεις ποῦ τοὺς ἐκαίμαν νὰ ἐκτιμήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον,—υπογράφηκε ἡ περίφημη συνθήκη τοῦ Τιλζιτ.

Ἡ συνθήκη αὐτὴ ἐξασφάλισε τὴν καμοκρατορία τῆς Γαλλίας ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, καὶ ἐκορύφωρε τὴ δόξα τοῦ Ναπολέοντος.

Ἦστερ' ἀπέεικοσι ἡμέρες, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγύρισε στὸ Σαιν-Κλου.

Ὁ Γιάννης τὸν ἀκολούθησε ἔς ὅλο τὸ ταξίδι. Πότα ἔπιπες, πότα ἔς ἀμάξι, ἔσχισε ὅλη τὴν Εὐρώπην πίσω ἀπὸ τὴν μπερλίνα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ μόλις ἔφθασε στὸ Σαιν-Κλου, πῆρε ἀδεία καὶ ἔτρεξε στὴν ὁδὸν Ὑσσέτ νὰ ἰδῇ τοὺς δικούς του.

Στὸ κατώφλι τῆς πύρτας, ἡ Λίζα, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, χλωμὴ, ἐβγάλε μιὰ φωνὴ καθὼς τὸν εἶδε καὶ σηκώθηκε μὲ κόπο.

Ὁ ἄντρας της, καθὼς τὴ φιλοῦσε, αἰσθάνθηκε δάκρυα νὰ βρέχουν τὰ μάγουλά του. Ἐτρόμαξε.

—Τί ἔχεις, Λίζα μου; τῆς ρώτησε. Τί τοῦ συμβαίνει; Εἶσαι ἀρρωστή;

Ἀλλὰ ἐκεῖνη τοῦ βούλωσε τὸ στόμα μὲ τὸ χεῖρ της καὶ μ' ἓν ἀγγελικὸ χαμόγελο τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Δὲν τὸ ξέρεις λοιπόν;.. Ἔλα!

Τὸν ὠδήγησε ἔς ἓν ἀπόμυρο δωμάτιο, γυμνὸ ὅλο μὲ ροῦ ὑφασμα καὶ, δειγνόμενος μὲ τὸ δάκτυλο μιὰν ἀκρὴν τοῦ εἶπε:

«Κοιμῶταν σὲν ἀγγελία δύο χαριτωμένα μωρά.»
 (Σελ. 354, στ. α')

—Κοίταξε... Ο μπριμπαλές σου το είχε γράψει... μα το γράμμα του θα χάρηκε βέβαια στην Πολωνία... είναι είκοσι τέσσερες ημέρες τώρα...

—Ο Γιάννης έπληρωσε.

Μία κούβια, ετοιμασμένη με άσπρα τούλια και κορδέλλες μεταξωτές, ήταν εκεί στην άκρη. Και μέσα κοιμώονταν, το ένα δίπλα στ' άλλο, σαν αγγελάκια, δυο χαριτωμένα μωρά.

Ήταν τα δυο δίδυμα αγοράκια του Γιάννη Καρδινιά, που είχαν γεννηθεί στις 14 Ιουνίου, την ίδια μέρα που ο πατέρας τους ακολουθούσε τον Νέου σε μία πυρίνη βροχή...

Φαντασθήτε τη χαρά του.

Έσκυψε δακρυτωμένος και με τα μουστάκια του άγγιξε τα δυο μετωπία.

Κι' αφού τα κοίταξε μία στιγμή στον ήσυχο ύπνο τους, σβήνοντας το χέρι της γυναικίας του, είπε:

—Δύο στρατιώτες για τον Αυτοκράτορα!

Αλλοίμονο! Αν ο Γιάννης Καρδινιάκ μπορούσε να διαβάσει κείνη τη στιγμή στο Βιβλίο της Ειμαρμένης, θα έδλεπε πως ύστερ' από οκτώ χρόνια ο Αυτοκράτωρ του θα έχανε το θρόνο του κι' ύστερ' από άλλα έξι, θα πέθαινε εξόριστος, τρεις χιλιάδες λεύγες μακριά από τη Γαλλία:

Sur un œneil battu par la vague plaintive! (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Πόλεμος μέγιστος έχάτων.

Υστερ' από λίγες ημέρες, έγιναν τα βαρβάρια.

Ο εφημέριος του Αγίου Σαβερίνου, τ'απόγεμα, έρράνιζε τα δίδυμα με αγίασμα, —πράγμα που δεν τ'ευχάριστες καθόλου. Έτσιρίξαν μάλιστα, όταν ο καλός παπάς τους έβαλε στο στόμα από ένα σπυρί αλλά, όπως γίνεται στη βράπτιση των Δυτικών.

Το ένα παιδάκι ήταν ξανθό σαν τη Λίζα το άλλο μελαγχρόνο σαν το Γιάννη κι' είχε κιάλα στους κρατάφους του δυο ώρατες μαύρες μπουκλίτσες. Το πρώτο το έβγαλαν Γεώργιο Ναπολέοντα, το άλλο Γιάννη Καίσαρα. Γιατ' ήταν της μόδας τότε να δίνουν στα παιδιά όνόματα μεγάλων ανδρών και προπάντων από τη ρωμαϊκή ιστορία.

Το βράδυ, όλη η οικογένεια στρώθηκε στο τραπέζι να γιορτάσει. Έφαγαν κι' ήπιαν. Και τη στιγμή που ο Μπέλ-Ροζ σήκωνε το ποτήρι του να κάνει πρόσηψη για τα εγγονάκια του, η υπηρέτρια ανήγγειλε δυο επισκεπτές.

—Ποιοι είναι; ρώτησε ο γέρος.

—Εμείς! αποκρίθηκε μία γνωστή φωνή.

Και στο άνοιγμα της πόρτας, παρου-

σιτάθηκε ο Γκριμπαλέ, χαιρετώντας στρατιωτικά.

—Καλησπέρα της συντροφιάς! Λοχαγέ μου, καλησπέρα σας. Εμπειθώς αναφέρω, ότι ο συνταγματάρχης μου επιθυμεί να σας πη κι' αυτός ένα καλησπέρα.

—Ο συνταγματάρχης σου! Έκαμε ο Γιάννης σηκωνόμενος.

—Μάλιστα. Και νά τον!

Πραγματικώς, εκείνη τη στιγμή έμπαινε ο Ζολιμπούζ, ο διοικητής του 9ου.

—Α, τι μεγάλη τιμή κι' ευχαρίστηση!

—Υπερβεβηκτώτατο! φώναξε ο αρχιτυμπανιστής.

—Βλέπετε πως προδούσαμε όλοι, Κατερίνα; είπε ο πρώην λοχίας.

—Το βλέπω, φίλε μου...

—Όπως πάτες, υπέλαβε ο Μπέλ-Ροζ γελώντας, όλοι θα γίνετε στρατάρχ' ε! Δεν είναι πο' ως καιρός που έγινες συνταγματάρχης, Ζολιμπούζ; Όταν μου έγγραψες το τελευταίο σου γράμμα από το Δάντσιγ, δεν ήσουν ακόμα...

—Όχι, χθές έγινα, μόλις έφρασα από το Σβίν-Ντενί. Με αυτοκρατορικό δικτάγμα. Κι' ήλθα να σας αφίξω το χέρι. Το δικό σου προπάντων, λοχαγέ Καρδινιάκ, γιατί αν είμαι σήμερα συνταγματάρχης, το χρωστώ λιγάκι και σε σένα. Αν δεν ήσουν εσύ, εγώ θα ήμουν για πάντα στο Ρήνο, κοντά στον Βερναρδιέ!

—Εγώ όμως, αν και πολέμησα παντού ανά λοντάρι, είμαι ακόμα δεκαεννέα! είπε ο Γκριμπαλέ. Δεν έχω τύχη!

—Θάρη κι' η σειρά σου, παιδί μου! τον παρηγόρησε ο Ζακ Μπαγύ.

—Ας είναι όμως, από προδιδομό, θα προτιμούσα να μ' έπαιρνε ο λοχαγός στη Φρουρά.

—Δεν είναι δύσκολο.

—Και να μ' έκανε όρδινίντσα του!

—Κι' αυτό; γίνεται. Ίσα ίσα που ο στρατιώτης μου είναι άρρωστος στο νοσοκομείο. Μα ξέρεις καθάλλα;

—Μαθαίνω, μπά!

—Καλά. Αύριο θα φροντίσω.

—Και το Ένατο ήλθε τώρα στο Παρίσι; ρώτησε ο Μπαγύ.

—Ναι, αλλά πέραστικό. Φεύγουμε για τη Μπαγιόνα.

—Ωραία! Αποτελείτε μέρος του στρατού της Ισπανίας;

—Μάλιστα, λοχαγέ.

—Ασχημη δουλειά! είπε σοβρά ο Μπαγύ.

—Όχι δά! Πώς το λες αυτό, πατέρα; φώναξε ο Γιάννης.

—Ναι, ναι, παιδί μου. Ο Αυτοκράτωρ τ'ως δεν έκαμε καλά να γιάξει αυτό τον πόλεμο. Τους ξέρω εγώ τους Ισπανούς. Θα τ'α βρή μπαστούνια.

Οι παρόντες στρατιωτικοί διαμκρυθήθηκαν ζωηρά.

—Τι λες εκεί! φώναξε ο Μπέλ-Ροζ.

Ο Αυτοκράτωρ ξέρεται πάντα τι κάνει.

Αφού οι Ισπανοί κι' οι Πορτογάλοι πήγαν με τους Έγγλέζους, πρέπει να τους χτυπήσουμε, τελείωσε!

—Βεβηκτώτατο! είπε ο Γκριμπαλέ.

—Συμφωνά! βροντοφώνησε ο Λαραμέ.

Κι' ο Ζολιμπούζ ήταν σύμφωνος.

Ότ'όσο ο Ζακ Μπαγύ είχε βάλει. Ο πόλεμος κατά της Ισπανίας ήταν σφάλμα, που αργότερα το αναγνώρισε κι' ο Ναπολέων.

Οι Ισπανοί, ανδρείοι κι' αδάμαστοι, αμύνθηκαν με αληθινή λύσσα. Έκάναν έναν άγριο κλεφτοπόλεμο, μακριά, που εστοίχισε στη Γαλλία κι' ανθρώπους πολλούς και χρήματα. Και το χειρότερο ήταν που τ'α γαλλικά εκείνα στρατεύματα, άτασχο-λημένα άδικα στην Ισπανία, έλειψαν σε κάποιες στιγμές που χρειαζόνταν άλλοι.

Ο Ισπανικός πόλεμος δόξαταξε τέσσερα χρόνια, από το 1808 έως το 1812.

Ο Ζολιμπούζ που έφυγε την άλλη μέρα με το σύνταγμα του, δεν έγύρισε ποτε: Σκοτώθηκε από μία τρομπονία στην Ίφοδο της Ταρραγόνας.

Όσο για τον Γκριμπαλέ, αυτός μπήκε στη Φρουρά, έμαθε ιππασία κι' έγυγε ο ροδινάνα (υπηρέτης) του λοχαγού Καρδινιάκ. Τι κάμαρι που το είχε!

Το 1808 ο Γιάννης έμεινε στο Παρίσι, στο σπίτι του, με τη γυναίκα του και με τα παιδάκια του. Άλλα το Νοέμβρη ο Αυτοκράτωρ έφυγε για την Ισπανία με το έπιτελετό του. Έτσι ο Γιάννης χωρίσθηκε ακόμα μία φορά τους δικούς του.

Έφυγε ανήσυχος, γιατί χρινε βαρεία άρρωστη την κυρία Σανσονό.

Δεν έμελλε να ξανακίδη την καλή αυτή γυναίκα, αν και τον Γενάρη του 1809 γύρισε πάλι στο Παρίσι με τον Αυτοκράτορα. Π' ευεργέτα του είχε πεθάνει.

Την εποχή εκείνη των πολεμικών επιχειρήσεων 'ς όλη την Ευρώπη, οι στρατιωτικοί δεν ήσαν τι θα πη ανάπαυση. Κι' ύστερ' από τρεις μήνες, ο φίλος μας ξανάφυγε για τη Γερμανία.

Η Αυστρία είχε δείξει πάλι έχθικες διαθέσεις κι' ο Ναπολέων αποφάσισε να τη κτυπήσει. Κι' ενώ τα στρατεύματά του πολεμούσαν όλοένα στην άνικητη Ισπανία, έστειλε άλλα κατά των Αυστριακών.

Τους ενίκησε ακόμα μία φορά. Μετά τη φοβερή μάχη του Έσολιγ, όπου σκοτώθηκε κι' ο στρατάρχης Λάνν (20 Μαΐου), ο Αυτοκράτωρ πέρασε τον Δούναβη και, την άλλη μέρα (6 Ιουλίου), έδωσε την σερφήμη μάχη του Βάγκραμ. Τον Οκτώβρη, υπογράφηκε η ειρήνη στη Βιέννη.

Στην αξιομνημόνευτη αυτή εκστρατεία ο Γιάννης έγινε ανώτερος αξιωματικός.

Η Φρουρά είχε δοκιμασθή πολύ στις μάχες του Έσολιγ και του Βάγκραμ. Πολλοί αξιωματικοί της θερίσθηκαν από τα μυδράλια κι' έπρεπε να συμπληρωθούν τα κενά. Έτσι ο Γιάννης διορίσθηκε διοικητής του συντάγματος των Γραναζιέρων.

Ο Γκριμπαλέ τον ακολούθησε και κατατάχθηκε στον Α' λόχο.

Έκει ο Γιάννης ξαναβρήκε και τον φίλο του Καγκαλιό, που το μανίκι του ήταν τώρα στολισμένο με γαλλόνα λογία. Ο πρώην στρατιώτης του Ένατο ήταν τώρα άντρας με φοβερά μουςακάκια, γιατί στο στρατό οι άνθρωποι μεγαλώνουν και τρανεύουν γρήγορα.

Μόνο του Γιάννη το πρόσωπο διατηρούταν νεανικό. Άλλωστε δεν είχε φθάσει ακόμα τα τριάντα. Κι' ήταν πραγματικώς ένας ωραίος αξιωματικός με το μαύρο του μουςακάκι, το λεπτό του πρόσωπο, το κομψό μαζί και παλληκαριστό του παράστημα. Πώς θα τον καίριζανε, αν ζούσε ο δυστυχής εκείνος Βερναρδιέ!

Μετά την υπογραφή της συνθήκης, ο Γιάννης γύρισε με τους «γριναριδές» του στο Παρίσι, όπου θα έμεινε δυο χρόνια.

Μύρασε έτσι να παρακολουθήσει το μεγαλωμα των παιδιών του και τ'α πρώτα τους παιχνίδια.

(Βραβείο συνέχειας) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λαχαγού Danrit]

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

(Συνέχεια και τέλος 186 σελ. 349.)

Αυτό ακριβώς σκεπτόταν κι' η Λιλίνα. Καλά λοιπόν, η Ροζαλία να κάμη τότε, απλούστατα, πατάτες. Άδιαφορο πως. Σας, νά!

Δεν μ'ας μένουν παρά τα «επιθήρπια». Φυσικά, τυρί πρώτα—πρώτα, ο μπαμπάς θα φέρη. Μερικά φρούτα... Δε μπορούσε τη Ροζαλία να έκανε και μία κρέμα - σοκολάτα.

Κρέμα - σοκολάτα και πλύση! Αυτό πρώτη φορά ακούστηκε! Άλλά, μα την αλήθεια, κι' η Ροζαλία δεν ζητάει τίποτε περισσότερο: μόνο να της φέρουν ένα κορτίτσι να τη βοηθάει στην κουζίνα. Τότε θα μπορεί να τ'α κάνει όλα... Μα η Λιλίνα σπεύδει να υποχωρήσει. Καλά, καλά. Έγχε ξεχάσει την πλύση. Άλλως τε στον μπουφύ υπάρχουν πάντα και μπισκότα και γλυκίσματα, δεν είν' έτσι.

—Λοιπόν, ν' ανακαταλαίψουμε: Όρεκτικά, αυγά μελάτα (προσοχή στο βράσιμο!) το βιιδινό, μία ώρατα σαλάτα, πατάτες στες, τυρί, φρούτα, γλυκά. Ένα γεύμα πολύ καθώς πρέπει...

Α, πρό πάντων η Ροζαλία να μ'ην ξεχάσει τον καφέ... Λιγάκι βουρς και πολύ ζεστός. Ο μπαμπάς τον θέλει καυτόν. Και χθες ήταν μόνο χλιαρός...

Κι' η Λιλίνα βγαίνει απ' την κουζίνα ικανοποιημένη από τον εκυτό της. Νά λοιπόν ότι έβγαλε πέρα μια βαρεία υπόθεση. Μ' αυτές τις γριές κυριόδες υπηρέτριες δεν είναι και τόσο εύκολο να κάνη κανείς τη νοικοκυρά. Άλλά με λίγη διπλωματία τ'α βγαίνει κανείς πέρα θαυμάσια.

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Στο δικαστήριο μ'ας χώρες, πούναί πολύ—πολύ μακριά απ' εδώ, παρουσιαστήκανε μία φορά δυο χωριανοί, που θέλανε να δικάσουνε μία τους διαφορά. Ο ένας απ' αυτούς έπληρωσε τον δικατή και το είνε:

—Ο γείτονας μου από εδώ, κύρ δικαστή, μου πούλησε ένα του χωράφι. Έκαί που τούλαρα, βρήκα ένα σωρ λίρες μέσα σ' ένα πιθάρι. Η ψυχή μου, κύρ δικαστή, δε μ' αφήνει να τις πάρω εγώ, αφού το χωράφι τ'αγόρασα απ' τον γείτονα. Έγώ, κύρ δικαστή, μονάχα το χωράφι αγόρασα κι' όχι και το πιθάρι με τις λίρες.

Ο άλλος χωριανός άρχισε: —Και μένα, κύρ δικαστή, η ψυχή μου δε μ' αφήνει να πάρω εγώ τις λίρες, αφού δεν είναι δικές μου. Ύστερα η συμφωνία μας έλεγε πως το χωράφι μου το πωλώσα μ' είνε, είνε και δεν είνε. Δεν έχω το λοιπόν κανένα δικαίωμα να πάρω τις λίρες. Τώρα κρίνε μας, κύρ δικαστή.

Ο δικαστής σκέπτηκε λίγη ώρα, σύμβουλεύθηκε και τους άλλους που ήταν γύρω του και είνε:

—Έστω πως εσύ έχεις μια κόρη. Κι' εσύ ένα γυιό. Παντρέψτε τους λατόν και για προίκα δώστε τους τις λίρες.

Οι χωριανοί, κατευχαρισμημένοι από την απόφαση, φύγανε.

Στο δικαστήριο αυτό βρισκόταν κι' ένας ξένος την ώρα που δικάζονταν οι δυο χωριανοί. Άκουσε εκπληκτος τη δίκη και σ'αυ πελαίωσε, πληρώισε τον δικαστή και το είνε:

—Μου φαίνεται πολύ-πολύ παράξενο, κύριε δικαστή μου, πως αυτοί οι άνθρωποι ζήτησαν την κρίση σου για μια υπόθεση, που άλλωστε θ'α ήτανε στη πατρίδα μου. Αυτός που βρήκε το θησαυρό θα προσπαθούσε να τον κρύψη όσο μπορούσε πιο καλά. Ή σαν τ'ο μάθαινε ο άλλος, θα τον έφερνε στο δικαστήριο για να πάρη εκείνος το θησαυρό. Έτσι θα γινόταν στην πατρίδα μου.

Ο δικαστής τον καίταξε παράξενα και το είνε:

—Και δε μου λές, ξένε, λάμπει στην πατρίδα σου ο ήλιος;

—Και βέβαια, αποκρίθηκε ο ξένος.

—Και βρέχει; καθώς εδώ πέρα; έξκολούθησε ο δικαστής.

—Πώς δεν βρέχει;...

—Αυτό είναι πολύ παράξενο. Κι' έχε στην πατρίδα σας, ξένε μου, αγελάδες, άλογα, πρόβατα;

—Πολλά, κύριε δικαστή μου. Μα γιατί ρωτάς;

—Γιατί μου φαίνεται πως ο ήλιος λάμπει και πως βρέχει ο Θεός για τ'άλογα σας, τ'α πρόβατα και τις αγελάδες σας, κι' όχι για σας.

(Διασκευή) ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΟΥΚΙΑΝΗΣ

ΚΑΘΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Hélas! les beaux jours sont finis! (TH. GAUTIER)

ΚΑΠΟΙΑ πουλιά κοκαδιαστά, ζευγαρωτά, ένα ένα, περνούν σ'α μαύρη συγγενιά και πάνε προς τ'α ξένα.

Ίδια μαύνα και με η καρδιά προς κάποιο φθί; ονειρου άεροζυγιάζει δυο δειλά κι' αδύνατα φτερά, του Νοβ' οι άνεμοι την κινούν προς τ'α πλατιά του άπειρου κι' έγος Άπρίλη γέλαστού τ'α ρόδα λαταράφ.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ άποβραδς στο πάγκο έχει περάσει και πάει προς κάποιο μακρινό κι' άπάγγειο άκροβυλάσι.

Κι' όλα στο πάγκο σήμερα πως είναι άχρα και κούρα Γυμνά τ'α δένδρα, τ'α κλωνία ξερά κι' οι δρόμοι άχροί: τ'ης κακής κρύβει η πληχτική το φθός μονοτονία; και κάθε άχός σ'α μία βαρεία σιωπήν έχει σβυστή.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Σ'αν ένα ξύπνημα ξαφνικό το πρωί, είνε μοιάζει το πρώτο μάθημα της χρονιάς—είναι βιαστικό και γίνεται όπως— όπως. Γίνεται μέσα σε άτυμοσφαιρά από γαζία, σε μελαγχολικές σκιές που λεκιάζουν κάθε τόσο την έδρα, το πάτωμα, τ'α θρανία, μέσα σ' άλλους τους ήχους που τρέχουν απ' το δρόμο και μπαίνουν στην τάξη. Η φωνή του δασκάλου, που κάνει την παράδοσή, τ'α χτύπημα της βίτσας του 'στην έδρα, ανάκατεύονται με το κουδούνισμα του τράμ, με το σφύριγμα του αυτοκινήτου, με τ' οργανέτο που παίζει απ' τη γωνία του δρόμου. Τ'α κλάμα είν' ανοιχτά ακόμη προς τον ήλιο. Ο δρόμος στεγνός ως πέρα, άδειος, σφουγγαρισμένος αφού τον καταβρέξαν τ'α πρωτοβρόχια. Μονάχα ο κλόροδος περπατάει άπάνω— κάτω είναι χωρίς όρεξη, γιατί τώρα έχασε τους φίλους του.

Έτσι τον δάσκαλο τ'α παιδία ένα μόρτη που φοράει ένα σακάκι πράσινο, ξένο, κι' έχει πάντα το άριστερο μάτι μισοκλειστό, σ'α να γνήρη σε κάποιον που δεν φαίνεται. Ο κλόροδος βιάζει φωνές για να προσέξουν τα παιδία απ' την τάξη πως τάχα κάτι τρέχει. Ύστερα τρέχαλαί με τ'α ξυπόλητα πιδία του 'στο παστρίκο πεζοδρόμιο.

Ύστερα περνάει ο γέρος με τ'α κούμαρα φωνάζει τραγουδιστά: «Κούμαρα της Πεντέλης... γιωμένα κούμαρα» να τα, να τα τ'α κούμαρα, ξεπροβάλλουν απ' το καλάθιακι, σκεπασμένα με πράσινα κληματοφύλλα και κοκκινίζουν το έν' άπάνω 'στ' άλλο. «Γιωμένα κούμαρα, της Πεντέλης κούμαρα»... πάει κι' αυτός, πέρασε...

Μέσα 'στην τάξη, όλο σερβιανούνη' οι

(*) Είναι ο πρώτος στίχος του περιήμου ποιήματος του Λαμαρτίνου «Bonaparte». Στη μετάφραση του Άγγέλου Βλάχου είναι έτσι: «Βίε βράχον ήκου βραμίστα το σιγκλαίον κύμα».

σκιάς. Μια λουρίδα φως ζωντανεύει απάνω στον πίνακα και στο πρόσωπο του δασκάλου τώρα θαμπώνει και φεύγει λυπητερά. Ο δάσκαλος δεν καταλαβαίνει τίποτα, γιατί τότε σήμερα τα παιδιά είναι λυπημένα. Αυτός βέβαια τώρα πια είναι γέρος, κάθε χρόνο είναι στην ίδια τάξη έμεις φέτο εδώ, του χρόνου άλλου, ύστερα θα μεγαλώσωμε... Για ιδέες, κι αυτοί που γράφανε τα όνόματά τους στα θρανία με το σουγιά, άλλος 'στο 1905, άλλος 'στο 1910, ποιος ξέρει πού νάναι τώρα. Ένας σκάλιος κι ένα βαπόρι και θάλασσα... Ου μάλιστα κι' εγώ τη θάλασσα; όπως την είχα ιδεί την τελευταία φορά: κάτω από έναν ούρανο σταχτερό, το άνησχο παιξίμο του κύματος, μια βάρικα κουνιέται, σά να ζυγιάζεται, και τριβεται απάνω στην προκυμαία, σάν ένα γατί που τριβεται στα γονατά μας...

Όψ κι' αυτή η βίτσα, όλο κτυπάει και με ξαφνιάζει! Στο τελευταίο θρανίο μπλούνε, ο δάσκαλος θέλει να τους βγάλει έξω είναι ο Πρόκος, που κρυβότανε πίσω απ' τα καλλά, πέσου, και φώναζει: «άπάνω» για θυμήσου ένα πρωί σκοτεινό, που άναψε ένα κερί για να κάνει φως! Είναι κοντός και χοντρός σά μπάλλα. Για δές, μάς ήρθανε φέτο και καινούργιοι. Οι καινούργιοι πάντα μάς φαίνονται πιο επίσημοι από μάς τους ίδιους κι' απ' τους παλιούς φίλους μάς' τους παρατηρούμε ως την τελευταία κίνησή τους μ' ενδιαφέρο.

Πολλά παιδιά φορούν άδύμη τα καλά τους ρούχα. Οι γιακάδες τους οι ναυτικοί είναι σιδερωμένοι, τα καλαμάρια τους γαλίζουν σάν ίσημένα βαρελάκια βουτούνη την πέννα και γράφουν με προσοχή, με το λιλά μελάνι που φαίνεται χρυσό στον ήλιο. Ένας βγάλεει και τη γλώσσα του έξω καθώς γράφει: «Ορολόγιον πρόγραμμα του μαθητού...» Είναι ένας μικρός με μάτια γαλάζια, ασπρουλιάρικα, με άσπρη μπλούζα, με πολλά μαλλιά άχτένιστα που κάνουν μοναχά τους μπούκλες. Φαίνεται αυτό το παιδί δέ θα το προσέχουν 'στο σπίτι του, κι' όμως είναι ώμορφο. Βέβαια, για δές ή μπλούζα του πώς καμπουριάζει από πίσω. Είναι μ' ένα φίλο του, κρυμμένι πίσω απ' τον ψηλό του μπροστινού θρανίου και κουδεντιάζουν' πότε - πότε ξαμάνει το χέρι του και τον χτυπάει 'στο μάγουλο.

Τα κορίτσια έχουν φέρει κι' όλας και βιβλία, δεμένα με λουράκια. Τι κουτά αυτά τα κορίτσια: όλο στο πρώτο θρανίο πάνε και κάθονται, κι' ούτε να μιλήσουν μπορούν ποτέ, ούτε να παίξουν τις «τελειές» καμμιά φορά. Είναι ντυμένες άδύμη και κλοκαιρινά τους.

Φαίνει πια, δέ 'θα σχολάσωμε; 'ς το σπίτι; 'Αχχουε τώρα ψητό κιδώνι, κοκκιστό με ζάχαρη, άχτιστό από το φούρνο' επήραμε κάτι κίτρινα κιδώνια που μοι-

άζουν με μάγουλα κάποιων γέρων που είναι: όλο πάχος. Και νυστάζω, νυστάζω... ή φωνή του δασκάλου, μονότονη και άδικη, μου φέρνει και νύστα και ιδρώτα' τα θρανία, ή έδρα, τα κεφάλια των παιδιών ανακατώνονται μαζί και βλέπω χιλιασές εικόνες σάν νάναι όνειρο: Έδώ είναι ή πλατεία, τα φαράδια, ένας φαράς χτυπάει ένα χταπόδι στις πλάκες, το ανασηκώνει και το ξαναβρίχνει' όλη ή πλάκα είναι βρεμμένη με το γλυσταρό ύγρο του χταποδιού. Γύρω απ' τα μαυράκια είναι ο άέρας κρύος και ύγρος, γιατί έχουν μουσκέψει τα χόρτα μ' το ποτιστήρι' ένας σκύλλος μυρίζει τις στάλες τα αίματα μ'ρός 'ς το χασάπικο και κάπου-κάπου βγαίνουν φώτα. Ύστερα ένα σωρό εικόνες ζωηρές έρχονται 'ς το μυαλό μου: Ένας μακρύς περίπατος άπογεματινός με λιανικά, με ούρανο γαλάζιο, ανάμεσα σε κόκκινα κ' χωράφια όργωμένα, τριγύρω από έρημες μάντρες που βουίζουν μύγες κι' οι άράχνες σαλιώνουν τις πρώτες τους κλωστές, τρεμουλιαστές και γυαλιστερές 'ς τον ήλιο' γκρεμισμένα καλδία, χωρίς στέγη, που 'ς την πόρτα τους φυτρώνουν άγριες τσουκνίδες και πηδούνε πράσινες τσαπερδόνες φωνές παιδιών, χαμένες 'ς την έκταση, σφυρίγματα, κουδούνια από δάνη, μια θάλασσα γυζάλ... Ύστερα ένα πρωί θαμπό, ζεστό, που ανάθει τα μάγουλα και κάνει τα χιλια να καίτε' ένα καρτοσάκι μ' έναν τροχό μπροστά, που κουδούνε πράσινα χόρτα πεταλούδες ένα σωρό που πετιώνται, ντυμένες 'ς τα νυφικά τους, πάνω απ' τα πράσινα τρυφερά στάχυα' κόκκινα άγριοτραντίφυλλα σκαρφαλωμένα 'ς τις άγριελιές' έπειτα στάχυα κίτρινα, ψηλά, που κουνιούνται με κόπο από έναν άγριο άνεμο και μοιάζουν, άμα τα κοιτάξες με προσοχή, με κατοικές ξανθές που σαλεύουν έδωθε-κειθε το σαγόνι τους' Έπειτα ένα φεγγάρι που πηδά από δένδρο σε δένδρο, κι' ύστερα τρέχει μαζί με το βράδυ, απάνω από μια μακρουλή σειρά μαύρων κυπαρισσιών, ένα φεγγάρι κατακίε'ρο και στρογγυλό... Ένας δρόμος μακρύς γεμάτος σκόνη, που τρ'χουμε κνηγνημένοι απ' τη βροχή και την άκουσε νάρχεται πίσω μας και να δέρνει τα παραπονιάρικα δέντρα... Κατάρτια, κουπιά που κάνουν βουλές 'ς τ' νερά... Τώρα πια τίποτ' απ' αυτό. Κλειστά τζάμια, πρόστυχα ρούχα, καπνίσματα λασκωμένα, θα ζήσωμε τέσσερες μήνες μεσα σε άτυμωραία από βρεμμένο άδιάδροχο. Το κουδούνι χτυπάει. Άσπάζω το ψέθινό μου καπέλλο και πετιέμαι 'ς το δρόμο. Είναι άέρας κι' άραιή σκόνη' οι χρωματιστοί χαρτινοι μύλοι γυρίζουν τρελλά 'ς τα χέρια των παιδιών και κοντά 'ς τους γέρους με τα κίτρινα μαλλιά που πουλάνε ζεστά στραγάλια.

(«Σάν Ζωή και σάν Όνειρό»).

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΠΑΡΙΣΗΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΠΑΡΙΣΗΣ, που έλαδ' ένα τόσο πρόωρο και τραγικό θάνατο, στάθηκ' ένας από τους πιο θερμούς, πιστούς κι' άφοσιωμένους φίλους τής «Διαπλάσεως».

Από μικρό παιδάκι ως έφηβος, δέκα ολόκληρα χρόνια, ήταν συνδρομητής. Αργότερα έγινε συνεργάτης. Κι' ως τις τελευταίες του ημέρες, δέν έπαψε να ενδιαφέρεται για το περιοδικό αυτό, που τον άπασχόλησε στη ζωή του και μικρό και μεγάλο. Διατηρού μια ώραία ανάμνηση του Ριχάρδου Παρίση. Ήταν τα πρώτα χρόνια που μπήκα στη σύνταξη τής «Διαπλάσεως» κι' είχα άρχισει τις «Αθηναϊκές Έπιστολές». Μια μέρα - κάποια γιορτή, - είχα πάει περίπατο με τον κ. Παπαδόπουλο στα Πατήσια. Κι' εκεί άπαντήσαμε ένα γνωστό μας κύριο, που έσερνε από το χέρι ένα παιδάκι κοντό, χοντρά, σπειθαμιαίο, μ'ά με πολύ ζωηρά μαύρα μάτια. Ήταν ο μακαρίτης Στέφανος Παρίσης, άνώτερος ύπουργικός υπάλληλος, με το γυιό του.

—Σας παρουσιάζω το συνδρομητή σας Ριχάρδο είπε στον κ. Παπαδόπουλο.

Και γυρίζοντας στον μικρό:

—Νά κι' ο κ. Φαίδων, του είπε, που τον αγαπάει!

Έμεινε έκθαμβος. Ένα τόσο μικρό παιδί ήταν συνδρομητής; Κι' εδιάβαζε ακόμα και τις Έπιστολές μου, που μάλιστα εκείνο τον καιρό τις έγραφα σε μια τόσο δύσκολη καθαρεύουσα:

Κι' όμως ναι. Ο μικρός Ριχάρδος τα ήξερε, τα διάβαζε, τα παρακολουθούσε και τα ένοουσε όλα. Κι' από χιλίες κούβεντες που έκαμα μαζί του, στην πρώτη εκείνη συνάντηση, κατάλαβα πώς ήτανένα παιδί με μεγάλη αντίληψη και με πρώιμη ανάπτυξη. Θυμώμαι μάλιστα που μ' έκαμε να πω με θαυμασμό:

«Πώς είναι τώρα τα παιδιά! Τι πρόγγορα που μεγαλώνουν!» Άλλά όχι. Τα παιδιά ήταν και τότε όπως σήμερα κι' όπως πάντα. Μόνο ο μικρός Ριχάρδος ήταν κάτι το έξαιρετικό. Και το είδ' άκόμα καλύτερα, όταν σε λίγο πήρε ψευδώνυμο κι' άρχισε γά γράφή στη «Διάπλασι» και να λαβαίνει μέρος 'σοτους Διαγωνισμούς.

Ε, θάταν άδύνατο να ιδεί κανείς ένα γράμμα του Ριχάρδου και να καταλάβη πώς ήταν από ένα παιδάκι δέκα χρονών! Το γράψιμο, δυσανάγνωστο κάπως, μ'ά σταθερό, δυνατό, έμοιαζε με άντροπο. Κι' ή σκέψη επίσης γερή κι' ώριμη. Ένωσεϊται πώς τα προτερήματα του παιδιού μεγά-

λωναν με την ηλικία. Και σε λίγο ο μικρός Ριχάρδος ήταν ένας από τους διακρινόμενους συνδρομητές. Δέν ξέρω κι' εγώ πόσες φορές βραβεύθηκε σε Διαγωνισμούς. Άκόμα κι' σε Διαγωνισμό Καλλιγραφίας. Γιατί αυτός; ο ταχυγράφος, ο δυσανάγνωστος, όταν ήθελε, έγραφε λαμπρά. Είχε θέληση, βλέπτε, κι' έπιμονή. Έτσι κατάφερε και το πιο δύσκολο πράγμα, όπως ήταν γι' αυτόν ή καλλιγραφία.

Πολύ νέος έγινε δημοσιογράφος. Και στο επάγγελμα αυτό διακρίθηκε πολύ. Γιατί είχε όλα εκείνα τα κρεπόντα που θέλει ή καθημερινή δημοσιογραφία: έξυπνάδα, δραστηριότητα, ταχύτητα, εύκολία στο γράψιμο, ποικίλες γνώσεις και φιλολογική μόρφωση. Τον περισσότερο καιρό, ο Ριχάρδος Παρίσης εργάσθηκε στην «Έστία». Κι' έγραφε απ' όλα' ως και θεατρικές κρίσεις, που δέν είναι βέβαια για καθένα. Τότε ήταν κι' έκτακτος συνεργάτης τής αγαπημένης του «Διαπλάσεως». Κάποτε πήγαίνα στη Ζάκυνθο κι' έμεινα από λίγες έβδομάδες. Ο Ριχάρδος Παρίσης με άναπήλωνε. Από την Ζάκυνθο δέν έστειλα παρά μόνο μια Έπιστολή. Όλα τάλλα, όσα έγραφα στο φύλλο εγώ, τα έγραφε κατά την άπουσία μου ο θαυμάσιος άνακληρωτής μου. Κι' έλεγα: «Ο Παρίσης θα μάναπληρώσει, όταν θα κάμω και το μεγάλο ταξίδι...»

Άλλα πού είναι τώρα! Την ώραία και χρήσιμη αυτή ζωή την έφθονησε ή μοίρα. Κι' ο καλός, ο φιλόπονος, ο ύποχρεωτικός και κοσμαγάπητος νέος έπάθε ξαφνικά από μια ασθένεια των νεύρων. Τα τελευταία χρόνια δέν ήταν πια ο Ριχάρδος που ξέραίμε. Δέν μπορούσε να εργάζεται όπως πρώτα και κάθε τόσο άφινε την πέννα, αισθανόμενος την ανάγκη ναπομονωθεί, να ξεκουρασθή. Έφρουγε τότε και συνήθως πήγαινε και καθόταν σε διάφορα μοναστήρια. Σε μια τέτοια άναχωρητική πορεία, τον

περασμένο Ίούνιο, βρήκε το θάνατο. Έπεςε στο δρόμο, από ήλιση ύποθέτουν, και μόνος, άδοθήητος, έμεινε νεκρός εκεί στην έρημιά. Και πέρασαν ολόκληροι μήνες ως να βρούν οι δυστυχισμένοι συγγενείς του τα έχνη του και τα γυμνα πλέων όσα του!.. Τόσο τραγικό θάνατο έδωσε ή φθονηρή μοίρα στον άθρωπο που φάνηκε τόσο άξιος, τόσο καλός και χρήσιμος στη ζωή του.

Η «Διαπλάσις» έθρήνησε εν' από τα κελύερα, τα πιστότερα παιδιά της. Και μες που τον έγνωρίσαμε, και τον αγαπήσαμε, δέν θα τον ξεχάσουμε ποτέ... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Απόσπασμα

Παίρνω το τραίμ που προχωρεί έξω απ' την πόλη, μακριά, μέσα από χωράφια και ξερούς χέρπους τόπους. Την άνοιξη τώρα τα έχει όλα εν' άπαλό πράσινο βελούδο σκέπασει και κάπου - κάπου, σ' αυλάκια και στα ύψώματα, τούφρες - τούφρες κόκκινες παπαρούνες σμίγουν σε κεντήματα χελιδνομορφα κάτω απ' το βιβύ πράσινο φόντο. Κι' όμως ή μελαγχολία είναι άφραστη στα μέρη αυτά τώρα την άνοιξη' μέσα στις τόσες τής φύσης όμορφίες αϊθάνεσαι κάποιον άνέκφραστη μέσα σου θλίψη, και θα προτιμούσες να βρισκόσουνα τη στιγμή αυτή ξανά στη βαρεία κι' άχαρη πόλη με τον αϊώνιο σάλο της, την ταρχή της, λησημονημένος στην τύχη μέσα, να μιλάς με κάποιο φίλο σου για χιλια δυο ζητήματα άδιάφορα...

Κόκκινος ο ήλιος γέρνει στη δύση και χάνεται πίσω από τα σύννεφα βαθιά πορφυρά' όλα γύρω παίρνουν ένα χρομί σκοτεινό κοκκινωπό. Είναι τόσο μεγάλη ή μελαγχολία έξω, ώστε γυρίζω το πρόσω-

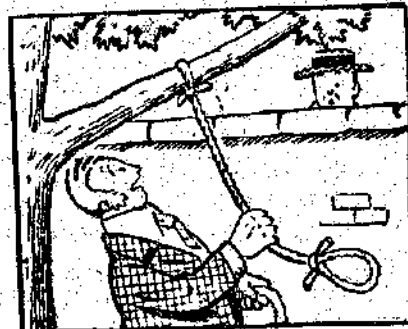
πό μου και προσπαθώ ν' άπασχοληθώ με κάτι τι άλλο' μέσα στο τραίμ. Άπέναντί μου ένας κύριος και μια κυρία μ' ένα παιδάκι στην άγκαλιά, ένα χαριτωμένο παιδάκι με κατέξανθες μπούκλες και με μάτια μεγάλα, γαλανά, διάφανα σάν κρύσταλλο' γιατί καμμιά άκέρμη θλίψη δέν τα θύλωσε, μήτε δυστυχία τα σκοτεινάσε. Άκούω τη μαμά και το φωνάζει Δέλο' έχει τόσο γλυκό όνομα και του ταίριάζει τόσο καλά...

Χαρούμενο, χωρίς να το μελαγχολή οδτε ή άνοιξη ούτε ή δύση, παίξει μοναχό του μορτωλώντας άτέλειωτα έχουν κάτι το χαριτωμένο αυτά τα τιτιθίσματα, όμοια με των περιστερών στούς ύψηλους γκρεμισμένους κύργους, των χελιδονιών στη στέγη του σπιτιού τα κελαδίσματα...

Έξαφνα φέρνει το δακτυλάκι του προς το στόμα νά το βυζιάξει' μ'ά ο μπαμπάς που καθέται πλάι στη μικρά δέν επιτρέπει αυτό το πράγμα και το παίρνει σιγά - σιγά το χέρι, το κρατάει στα δικά του, το φιλάει, το γαργαλάει, μόνο και μόνο για να το βγάλει από το νού το βύζαγμα' μόλις όμως άφινει το χεράκι έλεύθερο, να το πάλι μέσα στο στόμα' εκείνος το ξαναβγάξει, μ'ά του κάκου' κι' ο μπαμπάς θυμώνει και το παίρνει και το σφίγγει αϊχικά λωτο, φυλακισμένο το μικρό, άπαλό χεράκι' ή μαμά προσπαθεί νά το σώτη από το σκλαβωμό, αλλά εκείνος μένει ακμπτος' πρέπει, λέει, να μην άφίνομε να συνηθίζη σε κακές συνήθειες...

Βλέπω τα δυο γαλανά ματάκια να κοιτάζουν μ' ένα βλέμμα τόσο ίκετευτικό... βλέπω το στοματάκι, που μέσα του μόλις άρχίζουν να ξεχωρίζουν σάν το ρίζι κατάσπρα δυο δονάκια, να ζαρώνη έτοιμο για κλάμα και δέ μπορώ νά βουτηχθώ' μούρχειται να ειπώ: «Ω, άφήστε στην άγγελική αυτήν ύπαρξη την άγνη διασκέδωση που ποθεί!» (Έπεται το τέλος)

ΠΩΣ ΚΡΕΜΑΣΤΗΚΕ Ο ΚΥΡ - ΑΝΤΡΕΑΣ

—Ω, Θέ μου!.. τι βλέπω... Ο κύριος Αντρέας δάνει στο δένδρο ένα σχοινί με θηλειά... Θά θέλη να κρεμασθή. Ω, το δυστυχισμένο! Πρέπει να έδωποιήσω την άστυνομία!.. Θά τον προφτάση άραγε;...

—Μάλιστα, κύριε Άστυνόμω, ο κύριος Αντρέας!.. Πώς θα το πιστευσουν για ένα τέτοιο φαιδρό άθροστο! —Μ' αλήθεια, κρεμάστηκε; —Σας βεβαίω! τον είδα με τα μάτια μου.

—Μπα!.. Κάνει κούνια!.. Το σχοινί ήταν για κούνια!.. Συγγνώμη, κύριε Άστυνόμω, βιάστηκα!.. Δέν πειράζει... την αλήθεια πάλι είπατε. Μήπως δέν κρεμάστηκε; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

